

Goede afspraken maken goede vrienden

Nieuws donderdag 15 november 2012

Staken is geen strijd van goed tegen kwaad. Wij maken geen onderscheid tussen goede en slechte syndicalisten. Het enige wat telt is dat afspraken nageleefd worden, zowel door de vakbonden als door de overheid.

De stakingsacties van gisteren bezorgden iedereen een kater: zowel vakbonden als werknemers die probeerden de trein naar hun werk te nemen. Laat dit duidelijk zijn: als vakbond hebben wij respect voor alle werknemers en hun rechten. Tegelijk zijn we echter ook een belangenvereniging die opkomt voor de belangen van onze leden-werknemers. En in de openbare sector lopen die volgens ons meer dan eens gelijk met de belangen van de gebruikers van de openbare diensten.

Een vakbond moet nog steeds op straat komen om haar standpunten duidelijk te maken aan het grote publiek. Wij kunnen helaas geen stakingen via muisklik organiseren en vervolgens rekenen op ruime persbelangstelling voor zo'n initiatief. Dit betekent niet dat we een vrijbrief hebben om te pas en te onpas op alles te reageren met een staking. Zulke ingrijpende acties moeten steeds goed afgewogen worden ■ en dat doen we ook. Een staking is en blijft een laatste middel, ook voor een vakbond.

De vakbonden ■ die uiteindelijk werknemers en werkzoekenden vertegenwoordigen ■ staan al maanden onder zware druk. We worden geconfronteerd met aanvallen op de index, besparingen in de openbare sector, gesleutel aan de pensioenen, een verminderde koopkracht, een blijvend laag minimumloon, dalende rentes op spaargeld ■ Kortom, tal van maatregelen die de onzekerheid bij de ganse Belgische bevolking ■ werkend of werkzoekend, jong en oud, ziek en gezond ■ doen toenemen. Geen wonder dat dan ook de frustraties over het uitblijven van oplossingen een uitlaatklep zoeken. Dat is zeker zo het geval bij het spoorwegpersoneel. Zij worden immers al jaren geconfronteerd met een slecht werkende spoorwegstructuur. Vakbondsvoorstellen ter verbetering en aanpassing worden steevast op de lange baan geschoven.

Toegegeven, gisteren is de situatie ontploft. Her en der werd gestaakt en bij de NMBS was dat het opvallendst. Maar in geen enkel geval ging het hier om een wilde staking. De stakingsaanzeggingen waren allen tijdig ingediend zoals de protocollen voorzien. Als je op zo'n dag een wetvoorstel ziet passeren dat een grote impact heeft op het stakingsrecht maar fundamenteel niets oplost, dan valt dat zeer zwaar op de maag.

Voor de ACOD is zo'n wettelijke oplossing voor wilde stakingen die de sp.a voorstelt geen echte oplossing. Wat we nodig hebben zijn degelijke, onderhandelde protocollen die tussen vakbonden en werkgevers worden afgesloten in paritaire comités. Die moeten duidelijke afspraken bevatten rond de modaliteiten van een staking en ze moeten bovendien door beide partijen gerespecteerd worden. Ook moet na een stakingsaanzegging de ruimte blijven bestaan voor het zoeken naar een oplossing. Daartoe wil de ACOD constructief bijdragen, net zoals we dat in het verleden hebben gedaan.

Goede afspraken maken goede vrienden. En wat dat laatste betreft is het niet noodzakelijk de vakbond die buiten de lijntjes kleurt. Denk maar aan de manier waarop de pensioenplannen van Vincent Van Quickenborne door het parlement werden gejaagd einde 2011. Ook toen kwamen wij op straat. Terecht, want de voorgestelde maatregelen waren onaanvaardbaar en alle afspraken rond sociaal overleg werden totaal genegeerd.

Dat 14 november 2012 voor vakbonden, stakers en niet-stakers, een lastige dag was, is duidelijk. Dat de gemoederen verhit werden ook. Dat doet echter geen afbreuk aan de echte doelstellingen van onze acties. Helaas was de media-aandacht gefocust op de gevolgen van de stakingen en helaas niet op de reden waarom de vakbonden actie voerden. Diepgaande en zinnige discussies over de besparingsmaatregelen, onze voorstellen en alternatieven kwamen niet ■ en nooit ■ aan bod. Ook dat is bijzonder spijtig.